

A szegény asszony levele

Én is úgy hallottam, hogy ő felőtzködött egy kódusnak, osztan bement egy szegény asszonyho'. Hát az meg megsajnáta őtet, oszt nem nézte azt, hogy hát kódus, hanem levágott egy tyúkot, oszt meffőzte levesnek, oszt akkor odaültette az asztalho', hogy hát egyen. Oszt akkor mondta Mátyás király, hogy hát:

– Én – aszongya – egy szegény kódus vagyok, hát hogy üllyek én magának az asztaláho'?

– Nem számít az – aszongya –, csak egész nyugodtan ülljön le, ha szegény kódus is. Én meg szegény asszony vagyok, és így megfőrünk – aszongya – egymás mellett.

Megfőzte a levest, jólakott, minden... Ett a Mátyás király, oszt akkor csak annyit mondott neki, hogy:

– No – azt mondja –, én Mátyás király vagyok! De maga ezt nem tudta! Én egy szegény kódusnak jelentem me' magáná', és maga azt hitte, hogy én egy szegény kódus vagyok, és mégis levágta a tyúkot és meffőzte, oszt magával ehettem az asztaláná'. Mint kódus vótam. Mivel eztet meccsináta, ilyen jószívű, én me' olyan jószívű vagyok, hogy annyi aranyat adok magának ezé', amennyit elbír hozni!

Én így hallottam. Úgyhogy a szegény asszonybó' oszt nagyon gazdag asszony lett, amé' a' utolsó tyúkját vágta le. Egy tyúkja vót neki, oszt levágta az a szegény asszony.